

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/156/2024
Identifikačné číslo spisu:	3123204093
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3123204093.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Pokoj v duši n.o., so sídlom Kuzmányho 903/3, Považská Bystrica, IČO: 45 732 264, zastúpeného: ARIES LEGAL s.r.o. so sídlom Skalná 7622/9, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 54 726 417, proti žalovanému: Mesto Považská Bystrica, so sídlom Centrum 2/3, Považská Bystrica, IČO: 00 317 667, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 83C/1/2023, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 20. februára 2024 sp. zn. 8Co/64/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením výrokom I. uložil žalovanému, aby uhrádzal žalobcovi každý mesiac sumu 5.172,24 eura mesačne, vždy najneskôr k poslednému dňu v mesiaci, a to odo dňa doručenia tohto uznesenia. Výrokom II. návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšku zamietol a výrokom III. určil, že toto neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vo veci samej vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 27Up/1006/2023.

1.2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáhal, aby súd neodkladným opatrením uložil žalovanému uhrádzať žalobcovi každú mesačnú splátku úhrady finančného príspevku na prevádzku na zabezpečenie poskytovania sociálnej služby odkázaným osobám, ktoré majú trvalý pobyt v obci žalovaného a sú v sociálnej starostlivosti žalobcu vo výške 13.468,46 eura mesačne, vždy najneskôr k poslednému dňu v mesiaci, a to odo dňa doručenia tohto rozhodnutia až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Žalobca žiadal aj náhradu trov konania.

1.3. Súd prvej inštancie v zmysle § 330 ods. 1 CSP určil, že toto neodkladné opatrenie bude trvať len do právoplatného skončenia konania vo veci samej (viď tiež § 330 ods. 1 CSP).

1.4. Doplniacím uznesením zo dňa 12. decembra 2023 č. k. 83C/1/2023-715 žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie na pokyn odvolacieho súdu doplnil uznesenie č. k.

83C/1/2023-631, keď pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z toho, že keďže žalobca si uplatňoval sumu 13.468,46 eura/mesačne a keďže tento bol úspešný iba vo výške 5.172,24 eura/mesačne, pomer úspechu a neúspechu bol 38,40 % ku 61,60 %. V konaní bol úspešnejší žalovaný, ktorý by tak mal v zmysle § 255 ods. 2 CSP právo na náhradu trov - a to v rozsahu 23,20 %. Pretože však žalovanému v konaní na súde prvej inštancie žiadne trovy nevznikli, súd prvej inštancie mu ich náhradu nepriznal.

1.5. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie proti výroku II.

1.6. Na základe odvolania žalobcu proti výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“) uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, potvrdil. Výrokom II. potvrdil doplnujúce uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách, ktorým súd prvej inštancie žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

1.7. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj články 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takéto porušenie práv odvolací súd v konaní nezistil.

1.8. Odvolací súd preskúmajúc obsah spisu uzavrel, že odvolanie voči výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému, aby uhrádzal žalobcovi každý mesiac sumu 5.172,24 eura mesačne, vždy najneskôr k poslednému dňu v mesiaci, a to odo dňa doručenia tohto uznesenia a voči výroku ktorým určil, že neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vo veci samej vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 27Up/1006/2023 nebolo podané. V tejto časti nadobudlo uznesenie súdu prvej inštancie právoplatnosť uplynutím lehoty na odvolanie, z ktorého dôvodu nebolo predmetom odvolacieho prieskumu.

1.9. Preskúmaním napadnutého uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

1.10. Odvolací súd uviedol, že so žalovaným predloženého rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 83C/32/2023-851 zo dňa 17. januára 2024 vyplýva, že súd prvej inštancie po pripustení zmeny žaloby žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci samej zamietol žalobu z dôvodu, že žalovanému do rozhodnutia vo veci nevznikla právna povinnosť platiť žalobcovi finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby.

2. So žalovaným predloženého rozsudku Okresného súdu Trenčín PB-4C/43/2022-116 zo dňa 21. septembra 2023 okrem iného vyplýva, že základnou podmienkou, na ktorú sa viaže povinnosť obce poskytovať finančný príspevok sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby, ktorý neposkytuje sociálnu službu s cieľom dosiahnuť zisk je písomná zmluva o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby, ktorá má byť uzatvorená medzi obcou a neverejným poskytovateľom sociálnej služby (§ 75 ods. 14 zákona o sociálnych službách). Keďže do vynesenia rozsudku súdom prvej inštancie v sporovej veci nebola uzavretá písomná zmluva o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby medzi obcou a neverejným poskytovateľom sociálnej služby, žalovanej obci doposiaľ nevznikla žalovaná povinnosť. Povinnosť obce poskytovať finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby vzniká najskôr až uzavretím zmluvy o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby. Povinnosť poskytovať príspevok teda nie je uložená zákonom, ale zakladá sa zmluvou, k uzatvoreniu ktorej dôjde po splnení zákonných podmienok, a až v prípade, ak to dovoľujú rozpočtové a iné zákonom stanovené okolnosti. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí stotožnil s názorom žalovaného, že bez zmluvy nevznikol

záväzkový vzťah medzi obcou a poskytovateľom sociálnej služby, z ktorého dôvodu neexistuje povinnosť obce plniť, z ktorého dôvodu je žaloba nedôvodná a preto ju zamietol.

2.1. Žalobca založil svoje odvolanie na preukazovaní oprávnenosti výšky uplatneného nároku a na tvrdení, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie nespĺňa náležitosti ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Po preskúmaní obsahu spisu a podaného odvolania odvolací súd uzavrel, že uvedené odvolacie námietky žalobcu neboli v odvolacom konaní spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na nesprávnom závere, keď uzavrel, že žalobca osvedčil existenciu právneho vzťahu medzi stranami sporu a existenciu hrozby bezprostrednej ujmy, avšak neosvedčil výšku uplatneného nároku v plnom rozsahu. Existenciu právneho vzťahu mal súd prvej inštancie za osvedčenú v zmysle § 75 ods. 1 zákona č. 448/2008 Z.z., keď konštatoval, že žalovaný má bez ďalšieho právnou povinnosť poskytovať príspevok žalobcovi. S uvedeným právnym posúdením súdom prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil. V súlade so zamietajúcim rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa Okresného súdu Trenčín č.k. 83C/32/2023-851 zo dňa 17. januára 2024, ktorým bola žaloba žalobcu vo veci samej zamietnutá, ako aj v súlade s rozsudkom Okresného súdu Trenčín PB-4C/43/2022-116 zo dňa 21. septembra 2023, ktorým bola rovnako žaloba žalobcu vo veci samej zamietnutá dospel k záveru, že základnou podmienkou, na ktorú sa viaže povinnosť obce poskytovať finančný príspevok sociálnej služby neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby, ktorý neposkytuje sociálnu službu s cieľom dosiahnuť zisk, je písomná zmluva o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby, ktorá má byť uzatvorená medzi obcou a neverejným poskytovateľom sociálnej služby (§ 75 ods. 14 zákona o sociálnych službách). Keďže v čase nariadenia žalobcom navrhovaného neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie nebola uzavretá písomná zmluva o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby medzi obcou a neverejným poskytovateľom sociálnej služby, žalovanej obci nevznikla povinnosť plniť. Povinnosť obce poskytovať finančný príspevok na prevádzku poskytovanej sociálnej služby vzniká najskôr až uzavretím zmluvy o poskytnutí finančného príspevku na prevádzku poskytovanej sociálnej služby. Povinnosť poskytovať príspevok teda nie je uložená zákonom, ale zakladá sa zmluvou, k uzatvoreniu ktorej dôjde po splnení zákonných podmienok, a až v prípade, ak to dovoľujú rozpočtové a iné zákonom stanovené okolnosti. Možno preto uzavrieť, že bez zmluvy nevznikol záväzkový vzťah medzi obcou a poskytovateľom sociálnej služby, z ktorého dôvodu v čase nariadenia neodkladného opatrenia neexistovala povinnosť obce plniť. Odvolací súd dospel k záveru, že v čase nariadenia neodkladného opatrenia nebola preukázaná existencia právneho vzťahu medzi stranami sporu, z ktorého dôvodu nebol splnený základný predpoklad pre nariadenie neodkladného opatrenia. Preto odvolací súd dospejúc k tomuto záveru následne neprihliadal na argumentáciu žalobcu v časti, ktorou odôvodňoval výšku uplatneného nároku. Odvolací súd na tomto mieste opätovne zdôrazňuje, že odvolaním nebol napadnutý výrok, ktorým bol žalovaný zaviazaný k plneniu žalobcovi. Rovnako považuje za potrebné uviesť, že plne rozumie argumentácii súdu prvej inštancie uvedenej v bode 5. napadnutého uznesenia, ktorá ho viedla k nariadeniu neodkladného opatrenia v aspoň čiastočnej výške. V zmysle článku 7 ods. 2 základných princípov CSP, však odvolací súd môže len apelovať na obe strany sporu k hľadaniu vzájomných kompromisov, tak aby nedošlo k ohrozeniu riadnej prevádzky zariadenia žalobcu.

2.2. Po preskúmaní odvolaním napadnutého uznesenia odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ktorou bol vo zvyšku návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý, ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, aj keď z iných právnych dôvodov.

2.3. Za skutkovo a právne správny považoval odvolací súd doplnujúce uznesenie súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti predmetnému uzneseniu krajského súdu žalobca podal dovolanie v celom jeho rozsahu a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. Žalobca má za to, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je v

priamom rozpore s dikciou ustanovenia § 383 CSP. Odvolací súd sa podľa názoru žalobcu dopustil nesprávneho procesného postupu, keď pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu nerešpektoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, o to viac, že na jeho podklade bolo vydané neodkladné opatrenie, ktoré bolo v časti výroku I. právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu.

3.1. V čase vydania uznesenia o NO nebolo konanie o zaplatenie skončené. Odvolací súd vzhľadom na odôvodnenie napadnutého uznesenia, vo veci nezopakoval dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom, v prípade ak mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd nemôže iba na základe dôkazov vykonaných prvoinštančným súdom dospieť k iným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie bez toho, že by tieto dôkazy nezopakoval. Je zásadne neprípustné, aby odvolací súd bez zopakovania týchto dôkazov tieto dôkazy inak hodnotil.

3.2. Žalobca má za to, že odvolací súd sa dopustil nesprávneho procesného postupu, keď pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu, nerešpektoval skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, o to viac, že na jeho podklade bolo vydané neodkladné opatrenie, ktoré bolo v časti I. výroku právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu.

3.3. Viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, sa vzťahuje na skutkové zistenia, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd ich môže zmeniť alebo doplniť, prípadne inak modifikovať iba po vykonaní, t. j. po opakovaní alebo doplnení dokazovania.

3.4. Žalobca považuje opätovne za potrebné zdôrazniť, že v čase vydania uznesenia o NO nebolo v konaní o zaplatenie (meritórne rozhodnuté). Napriek uvedenému odvolací súd v uznesení KS TN sa odvoláva na právne závery a skutkové zistenia z Rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 83C/32/2023-851 zo dňa 17. januára 2024. Odvolací súd, napriek I. výroku uznesenia o NO, na základe, ktorého bolo nariadené neodkladné opatrenie v určitej výške, ktoré bolo v časti tohto výroku právoplatné a vykonateľné, t.j. bola nesporná existencia právneho dôvodu, pre ktorý bolo neodkladné opatrenie nariadené, konštatuje, že ide o nesprávny záver. Je potrebné zdôrazniť, že predmetom odvolania žalobcu bola výlučne sporná výška priznaného plnenia uznesením o NO (II. výrok), nie jeho právny základ, o ktorom bolo uznesením NO právoplatne a vykonateľné rozhodnuté.

3.5. Z vyššie uvedeného záveru odvolacieho súdu však vyplýva, že tento bez toho, aby predmetom jeho prieskumu bol právny základ nároku (I. výrok), sa ním napriek tomu, že voči tomuto uzneseniu o NO žalovaný nepodal odvolanie zaoberal a toto preskúmaval, pričom nerešpektoval žalobcom vymedzenú a určenú napadnutú časť rozhodnutia. K samotnej výške FPP a spôsobu jej určenia (II. výrok), voči ktorému smerovalo odvolanie žalobcu explicitne odvolací súd uviedol „Preto odvolací súd dospejúc k tomuto záveru následne neprihliadal na argumentáciu žalobcu v časti, ktorou odôvodňoval výšku uplatneného nároku.“ Ergo, odvolací súd, odňal žalobcovi právo na prístup k súdu a spravodlivý súdny proces, neprípustným spôsobom zasiahol do princípu právnej istoty žalobcu, keď na argumentáciu žalobcu, vo vzťahu k II. výroku uznesenia o NO, výlučne ktorá bola predmetom odvolania, neprihliadol a zaoberal sa výlučne skúmaním právneho dôvodu vzniku nároku, ktorý žalobca a ani žalovaný nenapadol. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že sú dané dovolacie dôvody, pre ktoré je potrebné napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie zamietnuť. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný.

5.1. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

5.2. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.3. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody, a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

5.4. Pri skúmaní prípustnosti dovolania dovolací súd vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, pričom práve dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčové pri posúdení otázky prípustnosti dovolania.

5.5. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 21/2018, R 76/2018), je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Ak rozhodnutie o neodkladnom opatrení nemá uvedený charakter (nekonzumuje vec samu), je potrebné zohľadniť jeho dočasnosť, tzn. obmedzenie jeho trvania a možnosť jeho zrušenia za podmienok uvedených v zákone. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonnodarca nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri nariaďovaní dočasného procesného opatrenia môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky napr. v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej len vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok podľa § 325 ods. 1 CSP), alebo pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP (viď uznesenie NS SR z 28. marca 2019 sp. zn. 5Cdo/154/2018). Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017 dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým dovolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

5.6. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, v zmysle ustanovenia § 420 CSP, sa podľa ustálenej judikatúry dovolacieho súdu považuje také rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie o veci vymedzenej žalobou končí bez toho, aby súd vec vecne prejednal. Môže ísť napríklad o zastavenie konania pre absenciu procesných podmienok alebo pre späťvzatie žaloby alebo dovolania, odmietnutie podania (odvolania) pre neodstránenie vád a podobne. Zmeňujúce a ani potvrdzujúce rozhodnutie nie je takým rozhodnutím, pretože mu vždy predchádza vecný (meritórny) prieskum odvolacieho súdu.

5.7. V posudzovanej veci sa nejednalo o žiaden z uvedených prípadov. Dovolaním napadnuté rozhodnutie (ani v časti výroku - vo zvyšku zamietla) nebolo rozhodnutím vo veci samej, pretože v čase rozhodovania súdov nižšej inštancie bolo na Okresnom súde Trenčín vedené konanie pod sp. zn. 83C/32/2023 (predtým konanie na upomínacom súde pod sp. zn. 27Up/1006/23), ktoré bolo konaním do ktorého právoplatnosti bolo nielen nariadené neodkladné opatrenie (toto konanie je pokračovaním konania na upomínacom súde OS Banská Bystrica sp. zn. 27 Up/1006/23 pozn. dovolacieho súdu), ale žalobcom takisto žiadané aj čo do výroku - čo do zvyšku zamietla).

5.8. V danom prípade bolo predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu (čo do potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil výrok súdu prvej inštancie - vo zvyšku zamietla) vydané počas konania, ktoré s vecou súvisí, teda v čase, kedy existoval predpoklad, že pomery upravené neodkladným opatrením budú po jeho vydaní dotknuté meritórnym rozhodnutím vydaným v súvisiacej veci. Taktiež predmetom dovolacieho prieskumu nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, keďže dovolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne preskúmal.

5.9. Keďže v posudzovanom prípade nejde o rozhodnutie vo veci samej, ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nemožno prípustnosť dovolania vyvodzovať z ustanovenia § 420 CSP, preto dovolací

súd nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

6. S poukazom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

7. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

8. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.